

Advent 2. Vasárnapja B

**Készítsétek elő az Úr útját!
Egyengessétek ösvényét,
és minden ember meglátja az Üdvözítőt,
akit elküld az Isten. (Lk 3,4.6)**

Olvasmány

Izajás 40,1-5.9-10

"Vigasztaljátok meg népemet, vigasztaljátok meg" – ezt mondja Istenetek. "Szóljatok Jeruzsálem szívéhez és kiáltátok oda neki: Véget ért szolgálásának ideje, bocsánatot nyert gonoszsága, hiszen kétszeresen sújtotta az Úr keze minden bűnéért."

Egy hang kiált: "Készítsetek utat az Úrnak a pusztában, egyengessétek Istenünk ösvényét a sivatagon át. Minden völgy emelkedjék föl, minden hegy és halom süllyedjen alá. Ami egyenetlen, váljék egyenessé, és sima uttá, ami göröngyös. Akkor megnyilvánul az Úr dicsősége, és meglátják azt mindenek. Igen, az Úr szája mondta ezt így."

Menj föl egy magas hegyre, te, ki jó hírt viszel Sionnak, emeld föl erősen hangodat, te, aki jó hírt viszel Jeruzsálemnek. Emeld föl hangodat! Ne félj! Hirdesd Júda városainak:

"Íme, a ti Istenetek! Isten, az Úr, íme, eljön hatalommal, karjával mindent uralma alá vet. Vele van győzelmének jutalma, és színe előtt a bőséges zsákmány. Úgy legelteti nyáját, mint a pásztor. Karjaiba veszi bárányait, ölében hordozza őket, az anyajuhokat pedig nagy gonddal vezeti."

Szentlecke

2 Péter 3,8-14

Szeretteim! Főképp egy dolog ne kerülje el figyelmeteket: az, hogy egy nap az Úr előtt annyi, mint ezer év, ezer év pedig annyi, mint egy nap. Az Úr nem késik ígéretével, mint ahogy némelyek késedelmesnek tartják, hogy türelemmel viseltetik irántatok, mert nem akarja, hogy valaki is elveszen, hanem azt, hogy mindenki bűnbánatot tartson. Mint a tolvaj, úgy jön el az Úr napja. Ezen a napon az egek nagy robajjal elpusztulnak, az elemek a tűz hevétől felbomlanak, a föld és ami rajta van, elenyészik.

Mivel így minden elpusztul, minden tekintetben szentül és vallásosan kell élnetek. Hiszen várjátok és siettetitek az Isten napjának eljövételét, amikor is az egek lángba borulnak és felbomlanak, az elemek a tűz hevétől megolvadnak. Mi az ő ígérete alapján új eget és új földet várunk, az igazságosság hazáját.

Szeretteim, minthogy ezt várjuk, azon legyetek, hogy békeességben, tisztán és feddhetetlenül találjon benneteket.

Jézus Krisztus, az Isten Fia evangéliumának kezdete.

Izajás próféta megírta: "Íme, elküldöm követemet színed előtt, hogy előkészítse utadat. A pusztában kiáltónak szava: Készítsétek az Úr útját, tegyétek egyenessé ösvényeit!"

János ezért a pusztában hirdette a bűnbánat keresztségét a bűnök bocsánatára. Kivonult hozzá Júdea egész vidéke és Jeruzsálem minden lakója. Megvallották bűneiket, ő pedig megkeresztelte őket a Jordán folyóban.

János teveszőrből készült ruhát viselt, csípőjét bőrvetve körül: sáskát és vadmézet evett. Ezt hirdette: "Aki utánam jön, hatalmasabb nálam. Arra sem vagyok méltó, hogy lehajoljak és megoldjam a saruszíját. Én vízzel keresztellek titeket, ő pedig Szentlélekkel keresztel majd meg benneteket!"

Elmélkedés

Évszázadok epekedése, reménykedése, vágyódása és álmodozása után, hosszú olyan idő után, amelyet áthatott Isten népének tett ígérete, de ugyanekkor ők újra és újra bűnbe estek, végre elkezdődött "Jézus Krisztus, az Isten Fiának üdvösség-híre". Ahogy a babiloni fogság napjaiban is azzal vigasztalja Isten a népét, hogy a hazatérést és megbocsátást helyezi kilátásba. De most végleges a megbocsátás azok számára, akik készek elfogadni, mert közvetítőül saját Fiát küldi az emberekhez.

"Isten Fia": ez a kifejezés Márk evangéliumának magja. Ezzel kezdi és fejezi be evangéliumát, amikor a római parancsnok Jézus halálakor tanúságot tesz róla. E két megvallás között helyezkedik el az ember Jézus élete és halála, amely olyan példaértékű sors, amely mindannyiunkat érint: Isten mindig felkínálja nekünk az evangéliumot, de mi csak embersorsunk minden elemével együtt juthatunk hozzá.

Fontos tudnunk, hogy Isten Fiának örömhíre és élete ma is átható jelentőségű: mert túl gyakran tekintjük az örömhírt valami olyannak, amit egyszer megkaptunk és megvalósult, mintha egy gépként működő Egyház passzív szemlélői lennénk, amelyet Krisztus egyszer működésbe hozott, előre beprogramozott és saját lendületéből örök időnkig működik. De ennek "az evangélium kezdetének" komolyan vétele robbanóanyagot jelent. Mert az a paradox Isten számunkra készített üdvösségtervében, hogy habár minden adott már, mégis egyidejűleg minden a teendők maradá.

A mai keresztényeknek éppúgy kihívás, mint Keresztelő János kortársainak. Ők is éppúgy arra hivatottak, hogy rákérdezzenek az emberek életére és rámutassanak arra, Aki végsősoron mindenkire gondot visel. Az örömhírt ugyan egyszer s mindenkorra leírták, mégis nekünk kell hozzá kezdet, lábat és arcot kölcsönöznünk.

Lássunk tehát munkához, ami azt jelenti, hogy a világot elvezetjük a bűn és tévedés szennyezettségéből az öröme és üdvösségre (egészségre): Advent – Isten eljövetele ezt jelenti és nem mást. Krisztusnak mindig szüksége van prófétákra, akik a régi próféták és a Keresztelő szolgálatát folytatják. Napjainkban is vannak kiegyenesítendő utak, feltöltendő völgyek, elhordandó hegyek. Ehhez éppúgy szükséges a megtérésre, a gonosznak való ellene mondásra szólító fellelkesítő hívás. Mert Isten Országának kinyilatkoztatását olyan emberek készítik elő, akik Isten felé fordulnak és Vele mennek a jövőbe. És végső soron mindannyiunknak vissza kell hajolnunk ahhoz, Aki nagyobb nálunk. Isten beteljesíteni akarja Általa a világot és nem lerombolni. Ő üdvösség és jó hír, kivált napjainkban. Semmi mást nem hirdethetünk!